

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 9 2019, nummers 240 – 265 dinsdag 5 maart 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Waterwet.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ambtenarenrecht.....	10
Werkloosheid	13
Bestuursrecht overig.....	15
Gezondheid.....	15
Wegenverkeerswet	15
Wet schadefonds geweldsmisdrijven	16
Wet openbaarheid van bestuur	16
Wet op de rechtsbijstand	18
Vreemdelingenrecht.....	19
Regulier.....	19
Inreisverbod	20
Opvang	21
Procesrecht.....	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 240

ABRS, 27-02-2019, 201805272/1/A3

college van burgemeester en wethouders Den Helder, appellant.

Awb

PROCESBELANG. Besluit waarbij aanvraag van [appellant sub 1A] om een wijziging van haar persoonsgegevens in de basisregistratie personen (hierna: brp) gedeeltelijk is toegewezen en voor het overige afgewezen. [Appellant sub 1A] en [appellant sub 1B] hebben geen belang meer bij een uitspraak op hun hoger beroep. Nu zij niet meer staan geregistreerd in de brp van de gemeente Den Helder maar in die van de gemeente Westerwolde, is het college niet langer bevoegd om hun persoonsgegevens in de brp te wijzigen. Voor zover zij stellen dat het voor hen van belang is dat hun gegevens via deze procedure worden gecorrigeerd, zodat zij de juiste gemeente kunnen vragen hun gegevens te wijzigen, slaagt dit niet. Het college van b&w van Westerwolde is geen partij in dit geding en een uitspraak op het hoger beroep bindt dit college niet. Ook het feit dat het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers [appellant sub 1A] en [appellant sub 1B] buiten hun schuld om naar een asielzoekerscentrum in een andere gemeente heeft overgeplaatst, doet er niet aan af dat het college niet meer bevoegd is om eventuele wijzigingen in hun persoonsgegevens door te voeren.

[ECLI:NL:RVS:2019:630](#)

JnB2019, 241

ABRS, 27-02-2019, 201804553/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Awb

AANVRAAG. Het feit dat een e-mailbericht de geadresseerde niet of niet volledig bereikt komt in beginsel voor rekening en risico van de verzender. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 15 december 2015, ([ECLI:NL:CRVB:2015:4555](#)). De enkele, door [appellant] i.c. gestelde, omstandigheid dat hij na de verzending van het e-mailbericht geen retourmail heeft ontvangen dat het bestand niet ontvangen is omdat het te groot was, is onvoldoende om de ontvangst door het college van het e-mailbericht aannemelijk te achten. [appellant] heeft ook niet op andere wijze aannemelijk gemaakt dat zijn e-mailbericht het college heeft bereikt, bijvoorbeeld door het overleggen van een ontvangst- of leesbevestiging, dan wel een bevestiging van de verzending uit zijn e-mailaccount.

[ECLI:NL:RVS:2019:604](#)

JnB2019, 242

CRvB, 20-02-2019 (publ. 22-02-2019), 17 838 WIA

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.

Awb 8:77 aanhef en onder c, 8:78 (oud)

UITSPRAAK. De rechtbank is op grond van artikel 8:78, zoals die gold tot 12 juni 2017, gelezen in verbinding met artikel 8:77, aanhef en onder c, van de Awb gehouden de beslissing in het openbaar uit te spreken. Daarbij wordt alleen het dictum uitgesproken. Verder is van belang dat artikel 8:78 van de Awb noch enige andere rechtsregel de eis stelt dat partijen dienen te worden uitgenodigd om bij het uitspreken van de beslissing door de rechtbank aanwezig te zijn.

[ECLI:NL:CRVB:2019:562](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2019, 243

ABRS, 27-02-2019, 201801845/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Vianen.

Awb 8:88 lid 1 aanhef en onder a

VERZOEK SCHRIJFTPROCEDURE. I.c. is aannemelijk dat wanneer het college een rechtmatig besluit zou hebben genomen, dat besluit naar aard en omvang dezelfde schade tot gevolg zou hebben gehad als het vernietigde besluit. Dit betekent dat [appellant] geen schade heeft geleden als gevolg van het onrechtmatige besluit en het verzoek om schadevergoeding daarom niet voor inwilliging in aanmerking komt.

[ECLI:NL:RVS:2019:633](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2019, 244

MK ABRS, 27-02-2019, 201800854/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Nuenen, Gerwen en Nederwetten.

Woningwet 1a lid 1

Bouwbesluit 2012 1.1 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

APV 4.13 lid 1 aanhef en onder d

HANDHAVING. Tweemaal spoedeisende bestuursdwang wegens achtergelaten drugsafval in weiland. De erven hebben de overtredingen niet begaan. En dus was het college niet bevoegd handhavend op te treden. En als gevolg daarvan kunnen de door de gemeente gemaakte kosten niet op de erven worden verhaald.

Het weiland in kwestie kan niet worden aangemerkt als een terrein zoals bedoeld in artikel 1a, eerste lid, van de Woningwet. Voor de betekenis van de

term "terrein" in de Woningwet moet bij de in het Bouwbesluit 2012 gegeven omschrijving van die term worden aangesloten.

De erven hebben geen weet gehad of redelijkerwijs kunnen hebben van de dumping tot na het moment dat het college het afval heeft laten opruimen. Het college kon de erven dan ook niet aanmerken als overtreders van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo.

Het aangetroffen drugsafval valt niet te classificeren als een van de in artikel 4.13, eerste lid, aanhef en onder d, van de APV genoemde afvalstoffen. Deze bepaling is evenmin overtreden.

De erven hebben artikel 1.1a van de Wet milieubeheer (zorgplicht) evenmin overtreden.

Het college was niet bevoegd handhavend op te treden. En als gevolg daarvan kunnen de door de gemeente gemaakte kosten niet op de erven worden verhaald.

[ECLI:NL:RVS:2019:622](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Gemeente mag kosten opruimen drugsafval niet verhalen op eigenaren weiland") uitgebracht.

JnB2019, 245

MK ABRS, 27-02-2019, 201801114/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Tholen.

Awb 5:37

INVORDERING. Een belanghebbende kan in de procedure tegen de invorderingsbeschikking of de kostenverhaalsbeschikking in beginsel niet met succes gronden naar voren brengen die hij tegen de last onder dwangsom of last onder bestuursdwang naar voren heeft gebracht of had kunnen brengen.

Dit kan slechts in uitzonderlijke gevallen. Een uitzonderlijk geval kan bijvoorbeeld worden aangenomen indien evident is dat er geen overtreding is gepleegd en/of betrokkene geen overtreder is. Verwijzing naar de conclusie van staatsraad advocaat-generaal Wattel van 4 april 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1152](#).

[ECLI:NL:RVS:2019:466](#)

JnB2019, 246

MK ABRS 27-02-2019, 201803180/1/A3

burgemeester van Venlo.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. Sluiting woning voor de duur van een jaar. Geen criminal charge. Criteria arrest Engel. Derde criterium. Het EHRM merkt slechts zelden een bestuursrechtelijke maatregel aan als een bestraffende sanctie louter op grond van de zwaarte van de maatregel. Het beleid dat de burgemeester

voert is niet onredelijk, gelet op de bijzondere positie van de gemeente Venlo als grensgemeente. De burgemeester heeft de last tot sluiting in overeenstemming met de beleidsregel vastgesteld voor de duur van een jaar. Er zijn geen bijzondere omstandigheden die maken dat de sluiting onevenredig is in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Verder is van belang dat de Afdeling in eerdere uitspraken een sluiting van een woning van een jaar op grond van artikel 13b, eerste lid, van de Opiumwet niet onevenredig heeft geacht: ABRS 16-10-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1514](#). De rechtbank heeft niet onderkend dat gelet op het voorgaande onvoldoende aanleiding bestaat om de last tot sluiting alleen op basis van de zwaarte van de maatregel als een bestraffende sanctie aan te merken. Gelet op het voorgaande brengen het tweede en derde criterium evenmin in onderlinge samenhang mee dat de last tot sluiting een bestraffende sanctie is.

[ECLI:NL:RVS:2019:627](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 247

MK ABRS, 27-02-2019, 201709585/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Nederweert.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e WABO-milieu. Volksgezondheid. I.c. heeft het college zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het bij de huidige wetenschappelijke stand van zaken niet hoeft te onderzoeken of wordt voldaan aan de advieswaarde **voor endotoxinen van 30 EU/m3 afkomstig uit het rapport "Gezondheidsrisico's rond veehouderijen"** van de Gezondheidsraad van 30 november 2012. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat wat endotoxinen betreft er niet met een eenduidige wettelijke regeling is bepaald op welke wijze bestuursorganen de mogelijke gevolgen van de emissie van endotoxinen bij veehouderijen in hun besluitvorming moeten betrekken. Het is aan het college om bij het besluit over vergunningverlening te bepalen of en zo ja, welke maatregelen bij endotoxinen in het belang van de bescherming van het milieu nodig zijn. Bij die bepaling heeft het college beoordelingsruimte.

Het ligt het op de weg van degene die zich beroept op het bestaan van een risico voor de volksgezondheid, waaronder vrees voor endotoxinen, aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten aannemelijk te maken dat de door het college gehanteerde toetsingskaders niet toereikend zijn. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 25 juli 2018,

[ECLI:NL:RVS:2018:2395](#).

Besluit waarbij verweerder een omgevingsvergunning eerste fase verleend als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo voor de aanpassing van een **bestaande vleeskuikenhouderij. (...)**

[Appellant] betoogt onder meer dat, gezien de afstand van 180 meter van eisers woning tot de inrichting, moet worden gevreesd voor een overschrijding van de gezondheidkundige advieswaarde voor **endotoxinen (bacterieresten) van 30 EU/m³. (...)**

De door [appellant] genoemde advieswaarde van 30 EU/m³ is afkomstig uit het rapport "**Gezondheidsrisico's rond veehouderijen**" van de Gezondheidsraad van 30 november 2012, waarmee aan de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en de staatssecretarissen van Economische Zaken en Infrastructuur en Milieu, advies is uitgebracht. In het endotoxinerapport is verslag gedaan van met het oog op deze advieswaarde uitgevoerde metingen en berekeningen. Daarover overweegt de Afdeling als volgt.

In het rapport van de Gezondheidsraad is op blz. 30 over endotoxinen opgemerkt dat in een advies uit 2010 mede op basis van experimenteel onderzoek onder mogelijk gevoelige personen een gezondheidkundige advieswaarde voor werknemers is afgeleid van 90 EU/m³. Bij blootstelling aan concentraties onder die advieswaarde lopen **werknemers volgens dat advies geen gezondheidsrisico's.**

Vervolgens is vermeld dat rond veehouderijen gemeten waarden doorgaans lager liggen dan de advieswaarde, maar dat omwonenden of bepaalde groepen onder hen gevoeliger zouden kunnen zijn dan werknemers. Een mogelijke manier om daar in bepaalde situaties rekening mee te houden is het toepassen van een zogeheten intraspecies onzekerheidsfactor. Hoe groot die factor zou moeten zijn, valt op basis van de beschikbare kennis niet te zeggen. Als men, zo vermeldt het rapport, desondanks zou willen kiezen voor toepassing van een dergelijke onzekerheidsfactor, ligt bij de huidige stand van kennis de standaard factor 3 het meest voor de hand. De gezondheidkundige advieswaarde voor de algemene bevolking zou daarmee 30 EU/m³ bedragen. Op blz. 42 van het rapport is vermeld dat nader onderzoek naar het effect van blootstelling aan endotoxinen bij de algemene bevolking en mogelijke risicogroepen daarbinnen tot een beter onderbouwde advieswaarde kan leiden.

In het endotoxinerapport zijn op basis van metingen bij zes stallen endotoxinegehalten in van de stallen afkomstig stof bepaald. Deze gehalten zijn gebruikt in modelmatige verspreidingsberekeningen. Met die verspreidingsberekeningen is bezien of, als wordt voldaan aan de voor veehouderijen geldende normen voor (achtergrondwaarden van) zwevende deeltjes (PM10) en geur, kan worden aangenomen dat ook wordt voldaan aan de waarde van 30 EU/m³. Uit de berekeningen volgt dat dit onder meer afhankelijk is van de gehouden diersoort en de achtergrondconcentraties in het gebied.

In het endotoxinerapport is vermeld dat de deels ontbrekende en gebrekkige invoergegevens tot onzekerheid in de uitkomsten leiden. Deze onzekerheden kunnen de uitkomsten van de modelberekeningen aanzienlijk beïnvloeden.

In dat verband wordt erop gewezen dat de verdeling van de stofconcentraties en endotoxinegehalten sterk benaderend is ingeschat. Om de berekeningen nauwkeuriger te maken is meer kennis nodig.

Verder zijn de aerodynamische eigenschappen van de grote stofdeeltjes, die de depositiesnelheid bepalen, onbekend terwijl de resultaten van het verspreidingsmodel zeer gevoelig zijn voor de aannames hierover. Ook hier is aanvullend onderzoek gewenst.

Ook zijn systematische verschillen in stofuitstoot en endotoxinegehalten in het stof tussen bedrijven van dezelfde dier- en stalcategorie niet meegenomen; de informatie hierover is nog ontoereikend om deze variatie in te schatten.

Verder zijn voor het goed onderbouwen van de endotoxine-emissies aanvullende metingen nodig, kan cumulatieve belasting door clusters van bedrijven op veel plaatsen van belang zijn - wat nader onderzoek vraagt - en is ook meer kennis van de gezondheidsimpact van endotoxineconcentraties gewenst om de juiste percentielwaarde (de waarde die aangeeft in welk deel van de gevallen de gehanteerde advieswaarde mag worden overschreden) te bepalen.

Gezien het voorgaande bestaat, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 25 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2395](#), zowel wat betreft de voor blootstelling aan endotoxinen te hanteren advieswaarde als de wijze waarop kan worden berekend welke concentratie endotoxinen zal worden veroorzaakt door een veehouderij, in ieder geval thans nog een aanzienlijk aantal vragen waarvoor verder wetenschappelijk onderzoek is vereist. De conclusies van het advies van de StAB waar [appellant] naar verwijst, nemen deze vragen niet weg, reeds omdat die zijn gebaseerd op het hierboven besproken endotoxinerapport. Het college heeft zich daarom in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het bij de huidige wetenschappelijke stand van zaken niet heeft hoeven te onderzoeken of wordt voldaan aan de advieswaarde voor endotoxinen van 30 EU/m³. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat wat endotoxinen betreft er niet, zoals bijvoorbeeld wel bij geur is gebeurd, met een eenduidige wettelijke regeling is bepaald op welke wijze bestuursorganen de mogelijke gevolgen van de emissie van endotoxinen bij veehouderijen in hun besluitvorming moeten betrekken. Het is aan het college om bij het besluit over vergunningverlening te bepalen of en zo ja, welke maatregelen bij endotoxinen in het belang van de bescherming van het milieu nodig zijn.

Bij die bepaling heeft het college beoordelingsruimte.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in voormelde uitspraak van 25 juli 2018 ligt het op de weg van degene die zich beroept op het bestaan van een risico voor de volksgezondheid, waaronder vrees voor endotoxinen, aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten aannemelijk te maken dat de door het college gehanteerde toetsingskaders niet toereikend zijn. Naar het oordeel van de Afdeling heeft [appellant] niet aan de hand van algemeen aanvaarde wetenschappelijke inzichten **aannemelijk gemaakt dat de inrichting zodanige risico's voor de volksgezondheid kan opleveren** dat het college de gevraagde omgevingsvergunning om die reden had moeten weigeren of daaraan verdergaande voorschriften had moeten verbinden.

Het beroep van [appellant] op het voorzorgsbeginsel, dat voortvloeit uit de artikelen 2 en 8 van het EVRM, leidt niet tot een ander oordeel. Gezien het aanzienlijke aantal vragen waarvoor verder wetenschappelijk onderzoek is vereist over de te hanteren advieswaarde als de wijze waarop kan worden berekend welke concentratie endotoxinen zal worden

veroorzaakt door een veehouderij, strekt dit beginsel niet zover dat het college desondanks toepassing had moeten geven aan een advieswaarde voor endotoxinen van **30 EU/m³**. **De rechtbank komt terecht tot dezelfde conclusie. Het betoog faalt. (...)**

[ECLI:NL:RVS:2019:644](#)

JnB2019, 248

MK ABRS, 27-02-2019, 201706814/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zundert.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e en i

Wet geurhinder en veehouderij (hierna: Wgv) 3 lid 4

Wet milieubeheer (hierna: Wm)

WABO-milieu. Veranderingsvergunning voor varkenshouderij.

Geurhinder. In artikel 3, vierde lid, van de Wgv is niet bepaald dat het in aanmerking te nemen vergunde veebestand uitsluitend op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, en niet op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van de Wabo mag zijn vergund. De toelichting op artikel 3, vierde lid, geeft ook geen reden voor een dergelijke beperkte uitleg. Artikel 3, vierde lid, van de Wgv laat, net als destijds onder de werking van de Wm, onverlet dat - inmiddels met toepassing van artikel 2.33 van de Wabo - vergunningen kunnen worden ingetrokken in een onaanvaardbaar overbelaste situatie.

Directe ammoniakschade. Een bestuursorgaan is niet verplicht het rapport Stallucht en Planten te gebruiken, maar mag bij zijn vergunningverlening ook een andere beoordelingswijze hanteren. Waar primair de vraag is of als gevolg van de vergunningverlening een toename van directe ammoniakschade optreedt, is een beoordeling aan de hand van een berekende ammoniakconcentratie niet ondenkbaar. Die beoordelingswijze zal wel gebaseerd moeten zijn op wetenschappelijke inzichten, wat onder meer meebrengt dat niet alleen rekening moet worden gehouden met de jaargemiddelde ammoniakconcentratie, maar ook met kortdurende hoge ammoniakconcentraties.

[ECLI:NL:RVS:2019:619](#)

JnB2019, 249

MK Rechtbank Oost-Brabant, 22-02-2019, SHE 18/1667T

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht 2.26, 2.31a, 2.33 lid 1 aanhef en onder d
Besluit omgevingsrecht (hierna: Bor) 5.10 lid 2

Landelijk Afvalbeheerplan 3 (hierna: LAP3)

WABO-milieu. Tussenuitspraak. Op grond van artikel 5.10 tweede lid, van het Bor moet verweerder binnen een jaar na vaststelling van het LAP3 een verleende vergunning toetsen aan het LAP3 en zo nodig actualiseren. I.c. heeft verweerder vanwege LAP 3 de omgevingsvergunning milieu van eiseres ambtshalve ingetrokken wat betreft het mengen, verwerken, immobiliseren of

(nuttig) toepassen van CRT Beeldbuisglas. Verweerder is i.c. ten onrechte voorbijgegaan aan de wijze waarop eiseres gebruik maakt van de verleende omgevingsvergunning en had moeten bezien of hij een minder vergaande maatregel had kunnen treffen, al dan niet onder afwijking van het LAP3. Verweerder kon verder niet volstaan met een verwijzing naar sectorplan 71 van het LAP3 voor intrekking van de verleende omgevingsvergunning, omdat hierin onvoldoende is onderbouwd dat verwerking van het CRT beeldbuisglas leidt tot ontoelaatbaar nadelige gevolgen voor het milieu.

Toepassing bestuurlijke lus.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:1040](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 27-02-2019, 201800665/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:617](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- ABRS, 27-02-2019, 201803546/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:634](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 27-02-2019, 201801838/1/A2 ([ECLI:NL:RVS:2019:598](#));

- Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 25-02-2019 (publ. 26-02-2019), AWB 19/841 ([ECLI:NL:RBGEL:2019:788](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 250

MK CRvB, 28-02-2019, 17/6905 MAW

minister van Defensie, thans de Staatssecretaris van Defensie.

Tijdelijke regeling tegemoetkoming en ondersteuning slachtoffers blootstelling chroom VI houdende stoffen defensie, Stcrt 2015, nr. 6329 (Coulanceregeling) 2.1, 2.2, 2.4 lid 3, 2.4 lid 5

MILITAIR AMBTENARENRECHT. CHROOM VI. COULANCEREGELING. Gelet op wat **in de uitgave van het RIVM van juni 2016 "Wat is Chroom-6?" is vermeld over** het inademen van stofdeeltjes als deze (weer) vrijkomen in de lucht, is naar het oordeel van de Raad aannemelijk dat appelllant bij het uitvegen van de loodsen

is blootgesteld aan chroom VI houdende stoffen. De Raad voorziet zelf en kent aan appelland op grond van artikel 2.4, vijfde lid in samenhang met artikel 2.4, **derde lid van de Coulancregeling een tegemoetkoming toe van € 7.500,-.**

Afwijzing aanvraag van appelland, omdat niet voldoende aannemelijk is geworden dat appelland daadwerkelijk een jaar lang is blootgesteld aan chroom VI houdende stoffen tijdens zijn (schoonmaak)werkzaamheden.

Raad: Niet in geschil is dat appelland lijdt aan allergisch beroepsastma, genoemd in categorie 2, en aan een chronische longaandoening, genoemd in categorie 3 van bijlage II van de Coulancregeling. Evenmin in geschil is dat appelland in de periode 1990-1991 minimaal een jaar werkzaamheden heeft verricht in loodsen waar met chroom VI houdende stoffen werd geleverd en geschuurd en waarbij chroom VI houdende stoffen zijn vrijgekomen. In geschil is of voldaan is aan het vereiste van artikel 2.2 van de Coulancregeling dat aannemelijk is dat tijdens deze werkzaamheden blootstelling heeft plaatsgevonden aan chroom VI houdende stoffen.

De staatssecretaris heeft zich op het standpunt gesteld dat de aard van de werkzaamheden van appelland niet zodanig was dat aannemelijk is dat appelland is blootgesteld aan chroom VI houdende stoffen. Hiertoe heeft de staatssecretaris ter zitting toegelicht dat niet aannemelijk is dat appelland tijdens of kort na de verf- en/of schuurwerkzaamheden in de loodsen aanwezig was, maar pas enige tijd later. De staatssecretaris heeft in dit verband benadrukt dat uit de uitgave van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM) van juni 2016 "Wat is Chroom-6?" blijkt dat bij het drogen van geleverde oppervlakken geen deeltjes van chroom VI vrijkomen. Verder heeft de staatssecretaris wat betreft de stofdeeltjes die zijn vrijgekomen bij het schuren gesteld dat de inschatting is dat het opdwarmen van die stofdeeltjes bij het vegen van een andere en minder ernstige orde is dan bij de schuurwerkzaamheden en dat om die reden niet aannemelijk is dat daarbij blootstelling aan chroom VI houdende stoffen plaatsvindt.

Appelland heeft het betoog van de staatssecretaris over het uitvegen van de loodsen gemotiveerd betwist. Hij heeft daarbij gewezen op wat in (...) uitgave van het RIVM is vermeld over chroom VI-verbindingen in stofdeeltjes. De Raad stelt vast dat hierin is vermeld dat chroom VI-verbindingen in stofdeeltjes op de buitenkant van de kleding zullen blijven zitten. Daarna kunnen de stofdeeltjes op de handen komen als die over de kleding strijken. Als de kleding uitgeklopt wordt, komen de stofdeeltjes weer vrij in de lucht waarna ze ingeademd kunnen worden. Ook kunnen de stofdeeltjes van de kleding afvallen en op andere oppervlakken terecht komen, waardoor het na aanraking alsnog op iemands handen kan komen. Via de handen kunnen de stofdeeltjes met daarin de chroom VI-verbindingen direct in de mond of op voedsel terecht komen. De Raad stelt verder vast dat in deze uitgave ook is vermeld dat blootstelling van andere mensen via deze laatste weg vele malen lager zal zijn dan tijdens het werk, maar de Raad kan uit de verwijzing die daarbij is gemaakt naar een afbeelding bij de tekst slechts afleiden dat dit ziet op blootstelling aan chroom VI-verbindingen van werknemers die in een andere ruimte dan de werkruimte in aanraking zijn gekomen met stofdeeltjes op voedsel. Deze situatie is in het geval van appelland niet aan de orde. Appelland heeft immers werkzaamheden verricht in de loodsen en is dan ook tijdens het werk - in ieder geval

tijdens het uitvegen van de loodsen - in aanraking gekomen met stofdeeltjes. Gelet op wat in de uitgave van het RIVM is vermeld over het inademen van stofdeeltjes als deze (weer) vrijkomen in de lucht, is naar het oordeel van de Raad aannemelijk dat appellant bij het uitvegen van de loodsen is blootgesteld aan chroom VI houdende stoffen.

Uit wat (...) is overwogen volgt dat het hoger beroep slaagt. (...) De Raad zal zelf in de zaak voorzien en, met herroeping van het besluit van 16 oktober 2015, aan appellant op grond van artikel 2.4, vijfde lid in samenhang met artikel 2.4, derde lid van de Coulancregeling een tegemoetkoming toekennen van € 7.500,-.

[ECLI:NL:CRVB:2019:609](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 251

MK CRvB, 14-02-2019 (publ. 26-02-2019), 18/5218 AW, 18/6560 AW
bestuur van de gemeenschappelijke regeling Bedrijfsvoeringsorganisatie West Betuwe. Collectieve Arbeidsvoorwaardenregeling/Uitwerkingsovereenkomst (CAR/UWO) 8:13 AMBTENARENRECHT. ONTSLAG. ERNSTIG PLICHTSVERZUIM. Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat de disciplinaire straf van onvoorwaardelijk ontslag niet onevenredig is aan de aard en ernst van het gepleegde plichtsverzuim. Het bestuur heeft terecht een groot gewicht toegekend aan de omstandigheid dat betrokkene welbewust de geldende regels en voorschriften heeft overtreden, en zij zo een omvangrijk papieren archief heeft laten vernietigen terwijl zij wist dat de digitale bestanden geen vervangingswaarde hadden. De stelling van betrokkene, dat zij weliswaar een fout heeft gemaakt maar steeds goede intenties heeft gehad, treft geen doel. Uit de uitspraken die door betrokkene zelf zijn gedaan en uit het onderzoeksrapport van [bureau B] blijkt dat haar beslissing mede was ingegeven door frustratie, omdat het haar niet lukte haar doel via de formele weg te bereiken. Daar komt bij dat haar eigenmachtig optreden onomkeerbare, schadelijke gevolgen heeft gehad. Na onderzoek is vastgesteld dat het archief, dat naast een bewijstechnische waarde ook cultuurhistorische waarde heeft, hiaten bevat. Ook staat vast dat niet meer te controleren is of die hiaten zich ook al bevonden in het papieren archief, omdat dit archief is vernietigd. Omdat betrokkene juist degene was die verantwoordelijk was voor projecten met betrekking tot de digitalisering van archieven, heeft zij het in dat kader in haar te stellen vertrouwen ernstig beschaamd. Daarnaast is het aanzien van de openbare dienst door het gedrag van betrokkene geschaad. Gezien de aard en ernst van de gedraging leidt het gegeven dat betrokkene in haar langjarige loopbaan nimmer eerder in de fout is gegaan niet tot een ander oordeel. Ten slotte maken de financiële gevolgen van het ontslag, die er voor betrokkene ondanks het vinden van een nieuwe werkkring zijn, evenmin dat de opgelegde disciplinaire straf onevenredig is.

[ECLI:NL:CRVB:2019:547](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2019, 252

MK CRvB, 27-02-2019, 17/2753 WW

Raad van bestuur van het Uww.

WW 47

Algemeen Inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 3:5 lid 7, 3:5 lid 8 WERKLOOSHEID. INKOMEN IN VERBAND MET ARBEID. PREPENSIOEN IN MINDERING GEBRACHT OP WW-UITKERING. De wijziging van artikel 3:5, zevende lid, van het AIB en de toevoeging van het achtste lid zijn per 1 mei 2018 in werking getreden (Stb. 2018, 121). Aan deze regeling is geen terugwerkende kracht toegekend. Geen strijd met gelijkheidsbeginsel. Evenmin strijd met vertrouwensbeginsel.

Het Uww heeft vastgesteld dat appellant met ingang van 20 juni 2016 recht heeft op een WW-uitkering. Het Uww heeft op de WW-uitkering het door appellant ontvangen bedrag aan prepensioen in mindering gebracht.

Raad: Tussen partijen is niet geschil dat het prepensioen dat appellant ontvangt, is aan te merken als inkomen in verband met arbeid in de zin van artikel 3:5, vierde lid, aanhef en onder a, van het AIB. Evenmin is in geschil, dat de ten tijde van belang in artikel 3:5 van het AIB geformuleerde uitzonderingen, waaronder ook het zevende lid van dit artikel, niet op de situatie van appellant van toepassing zijn.

Appellant heeft betoogd dat het Uww was gehouden te anticiperen op een aanstaande **wijziging, waarbij artikel 3:5, zevende lid, van het AIB als volgt komt te luiden: "In afwijking van het vierde lid, onderdeel a, wordt niet tot inkomen in verband met arbeid gerekend een uitkering die door de uitkeringsgerechtigde reeds werd ontvangen voorafgaand aan het ontstaan van de dienstbetrekking waaruit het recht op uitkering op grond van de Werkloosheidswet is ontstaan". Deze wijziging houdt verder in dat daarnaast een achtste lid zal worden toegevoegd, dat komt te luiden: "In afwijking van het vierde lid, onderdeel a, wordt niet tot inkomen in verband met arbeid gerekend het inkomen dat op grond van de Werkloosheidswet reeds in aanmerking is genomen voor een uitkering op grond van de Werkloosheidswet."** (...)

De bedoelde wijziging van artikel 3:5, zevende lid, van het AIB en de toevoeging van het achtste lid zijn per 1 mei 2018 in werking getreden (Stb. 2018, 121). Aan deze regeling **is geen terugwerkende kracht toegekend.** (...)

In artikel 3:5, vierde lid, van het AIB, gelezen in samenhang met artikel 47 van de WW, is de hoofdregel opgenomen dat een pensioenuitkering tot inkomen in verband met arbeid wordt gerekend en in mindering wordt gebracht op de WW-uitkering. De bepalingen uit artikel 3:5 die uitzonderingen op die hoofdregel bevatten dienen, zo is geoordeeld in bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 29 oktober 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:3504](#), restrictief te worden uitgelegd.

Gegeven de vaste rechtspraak (...) en mede gelet op de omstandigheid dat sprake is van een aanvullende uitzondering op de hoofdregel en in aanmerking genomen de gevolgen van inwerkingtreding daarvan voor de uitvoeringspraktijk, komt de besluitgever bij het bepalen van de datum van inwerkingtreding van de bedoelde wijziging van regelgeving

een ruime beslissingsruimte toe. Uit de hiervoor weergegeven passages blijkt onder meer dat een belangenafweging heeft plaatsgevonden en dat de materiële wetgever de datum van inwerkingtreding uitdrukkelijk onder ogen heeft gezien. Daarbij is inwerkingtreding op een korte termijn overwogen, maar de niet-uitvoerbaarheid van een eerdere invoering in verband met de bij het Uvw beschikbare capaciteit heeft ertoe geleid dat welbewust is gekozen voor een inwerkingtreding in de toekomst. De regering is op dat punt door het parlement niet gecorrigeerd of opgeroepen tot een andere benadering. Er is geen grond om te oordelen dat de materiële wetgever niet in redelijkheid tot het besluit tot latere inwerkingtreding heeft kunnen besluiten.

Het standpunt van appelland dat het bestreden besluit in strijd is met het gelijkheidsbeginsel, omdat hij niet per 20 juni 2016 profiteert van een aangekondigde wijziging van het AIB, slaagt niet. De situatie van appelland, die per 20 juni 2016 in aanmerking is gebracht voor een WW-uitkering, is niet gelijk aan de situatie van een uitkeringsgerechtigde die per een latere datum in aanmerking komt voor een WW-uitkering. Nu voorts is gesteld noch is gebleken dat alle gevallen vóór de inwerkingtreding van de bedoelde wijzigingen van artikel 3:5 van het AIB per 1 mei 2018 niet op dezelfde wijze door het Uvw zijn behandeld, is van strijd met het gelijkheidsbeginsel geen sprake.

Appelland wordt evenmin gevolgd in zijn standpunt dat sprake is van strijd met het vertrouwensbeginsel. Het gewijzigde artikel 3:5, zevende lid, van het AIB heeft weliswaar een korte periode gegolden, maar dit was een omissie en die is bij besluit van 9 oktober 2015 met terugwerkende kracht hersteld. Op het moment dat het prepensioen van appelland inging en op het moment dat het dienstverband van appelland bij NIHS op 20 juni 2016 eindigde, waren de inhoud en de strekking van artikel 3:5 van het AIB duidelijk.

[ECLI:NL:CRVB:2019:628](#)

JnB2019, 253

CRvB, 20-02-2019, 18 1421 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

Tijdelijke regeling subsidie scholing richting een kansberoep (Regeling) 2 SCHOLINGSVOUCHER. Het Uvw heeft terecht gesteld dat appelland niet aan de voorwaarden voldoet, omdat hij destijds geen IOW- of WW-uitkering ontving, maar een Wajong-uitkering. Ook is niet gebleken dat appelland destijds werkzaamheden heeft verricht in loondienst of als zelfstandige. Gelet hierop heeft het Uvw terecht vastgesteld dat appelland geen recht heeft op een scholingsvoucher.

[ECLI:NL:CRVB:2019:559](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Gezondheid

JnB2019, 254

MK ABRS, 27-02-2019, 201803452/1/A3

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (thans: de minister voor Medische Zorg).
Geneesmiddelenwet 61

GEZONDHEID. Vergunningen voor het bereiden ten behoeve van en het ter hand stellen van geneesmiddelen aan patiënten van een huisartsenpraktijk ten onrechte verleend. Het door de minister gehanteerde afstandscriterium is niet in overeenstemming met de definitie van het afstandscriterium zoals neergelegd in artikel 61, tiende lid, van de Geneesmiddelenwet. In deze wettelijke bepaling is voldoende duidelijk geformuleerd op welke wijze de afstand dient te worden gemeten. Het door de minister gehanteerde afstandscriterium, ontleend aan de totstandkomingsgeschiedenis van de Geneesmiddelenwet, is niet in overeenstemming met deze wettelijke bepaling, omdat het op essentiële onderdelen een andere invulling geeft aan de wijze waarop de afstand dient te worden gemeten. Zo maakt de wettelijke bepaling geen onderscheid tussen de patiënt die aan het begin van aaneengesloten bebouwing woont en de patiënt die elders, bijvoorbeeld op een bedrijventerrein, woont.

[ECLI:NL:RVS:2019:588](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2019, 255

MK ABRS, 27-02-2019, 201709577/1/A2

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (lees: de directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, het CBR).

Richtlijn 2006/126/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende het rijbewijs (de derde rijbewijsrichtlijn) 7

Wegenverkeerswet 1994 111

Reglement rijbewijzen 77, 103

Regeling eisen geschiktheid 2000 (regeling) 1, 2, paragraaf 3.3 onder b, 3.4, 3.5, 3.6 van de bijlage

WEGENVERKEERSWET. Weigering verklaring van geschiktheid. Ervaren vrachtwagenchauffeur. Ongeluk op zeer jonge leeftijd met schedelbasisfractuur. Als gevolg van operatie is gezichtsveld beperkt. [appellant] voldoet niet aan de in paragraaf 3.3, onder b, van bijlage bij de regeling neergelegde norm.

Paragraaf 3.3 van de bijlage bij de regeling is een juiste implementatie van punt

6.4 van Bijlage III van de derde rijbewijsrichtlijn en hierin is een minimumnorm vervat waarop geen uitzondering mogelijk is.

Omdat de regeling geen ruimte laat om per geval rekening te houden met individuele belangen, had het CBR ook wat betreft de door [appellant] genoemde belangen een vrachtwagen te blijven rijden geen mogelijkheid hem geschikt te verklaren. Dat hij voorheen onder gelijke omstandigheden wel heeft beschikt over een rijbewijs en schadevrij heeft gereden maakt evenmin dat het CBR in strijd met het hiervoor genoemde artikel van het Reglement rijbewijzen [artikel 103, eerste lid] de gevraagde verklaring van geschiktheid dient in te schrijven.

[ECLI:NL:RVS:2019:600](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet schadefonds geweldsmisdrijven

JnB2019, 256

ABRS, 27-02-2019, 201804826/1/A2

commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven (hierna: de CSG).

Wet schadefonds geweldsmisdrijven 3, 5

Beleidsbundel (versie 1 maart 2017) paragraaf 1.4.1

WET SCHADEFONDS GEWELDSMISDRIVEN. Eigen aandeel. Afwijzing aanvraag om uitkering in verband met een mishandeling. Als gevolg daarvan heeft [appellant] lichamelijk en psychisch letsel opgelopen. Anders dan de rechtbank, is de Afdeling van oordeel dat de CSG niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de aanvraag geheel afgewezen kan worden. De CSG is er ten onrechte van uitgegaan dat [appellant] als eerste geweld heeft gebruikt en dat het bespugen van zijn vriendin en het gooien van een sleutel naar de dader voor zijn vertrek uit de woning als zodanig moeten worden gekwalificeerd. Dat betekent dat evenmin voldoende deugdelijk is gemotiveerd dat in dit geval de aard en ernst van het als gevolg van disproportioneel geweld door [appellant] opgelopen letsel in de weg staat aan een (gedeeltelijke) uitkering. Daarbij komt dat de handelingen van [appellant], wat daar verder ook van zij, in geen verhouding staan tot het voorgenomen misdrijf van de dader om [appellant] opzettelijk van het leven te beroven door hem herhaaldelijk tegen zijn hoofd te schoppen en te slaan. De Afdeling voorziet zelf.

[ECLI:NL:RVS:2019:589](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 257

MK ABRS, 27-02-2019, 201706183/1/A3

korpschef van de Nationale Politie.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3, 10, 11

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Namen en functionele gegevens van politieambtenaren mochten worden geweigerd op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e Wob.

Een beroep op artikel 10, tweede lid, aanhef en onder b, Wob is in beginsel slechts mogelijk voor de duur van het onderhandelingsproces. Onder omstandigheden kan eveneens de onderhandelingspositie van het bestuursorgaan in de toekomst reden zijn om deze uitzonderingsgrond van toepassing te achten.

PowerPointpresentatie. Presentaties mochten niet integraal worden geweigerd krachtens artikel 11, eerste lid, van de Wob. De presentaties zijn weliswaar opgesteld ten behoeve van intern beraad, maar niet elke sheet bevat persoonlijke beleidsopvattingen.

[...] **[Verzoek] om alle documenten die betrekking** hebben op Summ-IT, het ICT-systeem van de politie.

[...] **De Afdeling heeft kennisgenomen van de onder geheimhouding overgelegde stukken.**

De rechtbank heeft terecht overwogen dat de openbaarmaking van namen en overige functionele informatie kan leiden tot identificatie van een natuurlijke persoon. Uit de geheime stukken blijkt dat de gemaskeerde informatie op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wob behalve namen ook telefoonnummers en e-mailadressen van ambtenaren betreft. Het telefoonnummer en het e-mailadres zijn terug te voeren tot een identificeerbare natuurlijke persoon. Het e-mailadres bevat veelal de naam van de desbetreffende persoon. Uit de stukken blijkt niet dat deze ambtenaren uit hoofde van hun functie in de openbaarheid traden. Dit geldt evenzeer voor de projectleiders, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen. Dat in het politievakblad **'Blauw' enkele namen van betrokkenen bij het project Summ-IT** zijn genoemd, betekent niet dat deze namen zijn openbaar gemaakt in de zin van de Wob en derhalve in het kader van het hier voorliggende verzoek moeten worden verstrekt. Die namen zijn weliswaar bekend via het politievakblad, maar daarmee treden deze ambtenaren nog niet uit hoofde van hun functie in de openbaarheid. Hun precieze betrokkenheid bij Summ-IT is met de publicatie van de namen in het politievakblad niet openbaar gemaakt, hetgeen wel het geval zou zijn als de namen niet zouden worden gemaskeerd en de concrete informatie aan de desbetreffende persoon kan worden gekoppeld. Er is overigens geen sprake van weigeringen van namen van ambtenaren die in mandaat een besluit hebben ondertekend, zoals het geval was in de zaken die voorlagen in de twee uitspraken waarnaar [appellant] verwijst. De rechtbank heeft terecht het standpunt van de korpschef in aanmerking genomen dat politieambtenaren in vrijheid moeten kunnen communiceren over een aan hen opgelegde taak, zonder vrees dat zij in hun persoonlijke levenssfeer worden aangetast. [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt waarom het belang van openbaarmaking van de namen en functionele gegevens van politieambtenaren zwaarder weegt dan het belang van bescherming van hun persoonlijke levenssfeer. [Verwijzing naar ABRS 31-01-2018 [ECLI:NL:RVS:2018:321](#).]

[...] **Een bestuursorgaan kan gegevens weigeren met een beroep op artikel 10, tweede**

lid, aanhef en onder b, van de Wob als de economische of financiële belangen van dat bestuursorgaan in geding zijn. De economische of financiële belangen kunnen betrekking hebben op de onderhandelingspositie van dat orgaan. Een beroep op deze weigeringsgrond is echter in beginsel slechts mogelijk voor de duur van het onderhandelingsproces. Onder omstandigheden kan eveneens de onderhandelingspositie van het bestuursorgaan in de toekomst reden zijn om deze uitzonderingsgrond van toepassing te achten.

[...] **De Afdeling is na inzage van de geheime stukken van oordeel dat in dit geval een sheet van een PowerPointpresentatie als zelfstandig onderdeel in de zin van haar [...]** uitspraak van 31 januari 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:314](#)] moet worden beschouwd. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld mochten de presentaties niet integraal worden geweigerd krachtens artikel 11, eerste lid, van de Wob. De presentaties zijn weliswaar opgesteld ten behoeve van intern beraad, maar niet elke sheet bevat persoonlijke beleidsopvattingen. De sheets met alleen feitelijke informatie heeft de korpschef ten onrechte krachtens artikel 11, eerste lid, van de Wob geweigerd openbaar te maken. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:616](#)

JnB2019, 258

MK ABRS, 27-02-2019, 201802777/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Almelo, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur

Advocatenwet 11a

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Geheimhoudingsverplichting artikel 11a van de Advocatenwet bevat geen bijzondere openbaarmakingsregeling met een uitputtend karakter. Dit artikel bevat een geheimhoudingsplicht voor advocaten, hun medewerkers en personeel en andere betrokken personen. Artikel 11a van de Advocatenwet regelt niet in welke gevallen onder de geheimhoudingsplicht vallende informatie mag worden verstrekt. De in artikel 11a van de Advocatenwet neergelegde geheimhoudingsplicht richt zich voorts niet tot ontvangers van een door een advocaat opgesteld stuk. De uitspraak van de Afdeling van 15 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:715](#) geeft geen aanleiding om anders te oordelen. Die uitspraak gaat over klachtdossiers die onder de Deken van de Orde van Advocaten zijn komen te berusten in het kader van zijn toezicht op advocaten. Dat is niet vergelijkbaar met de documenten waar deze zaak over gaat.

[ECLI:NL:RVS:2019:605](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2019, 259

MK ABRS, 27-02-2019, 201806775/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand (hierna: de raad).

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 12 lid 2 onder g, 28 lid 1 aanhef en onder c

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria (Brt) 8 lid 1 aanhef en onder e

WET OP DE RECHTSBIJSTAND. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 12, tweede lid, onder g, van de Wrb volgt dat voorkomen dient te worden dat zaken in de sfeer van de rechtsbijstand belanden terwijl nog andere, meer geëigende vormen van hulpverlening openstaan zoals gemeentelijke of andere overheidsinstellingen, sociaal raadslieden of maatschappelijk werk. Als zaken waaraan in dit verband gedacht kan worden, noemt de wetgever onder meer het aanvragen van vergunningen of huursubsidie. In zijn algemeenheid kan niet worden gesteld dat het voeren van een bezwaarprocedure over een huurtoeslag juridisch of feitelijk complexer is dan de zaken die de wetgever als voorbeeld noemt. De bezwaarprocedure is juist bedoeld om burgers op een laagdrempelige manier te laten opkomen tegen een onwelgevallig besluit van een bestuursorgaan en biedt het bovendien het bestuursorgaan de gelegenheid om dat besluit te heroverwegen. Een beroepsprocedure vergt meer juridische vaardigheden van de burger dan een bezwaarprocedure. Het beleid van de raad, waarbij voor het voeren van een beroepsprocedure over een toeslag wel een toevoeging wordt verleend in tegenstelling tot de bezwaarprocedure, is dan ook niet inconsistent, noch in strijd met de wet te noemen.

[ECLI:NL:RVS:2019:635](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 260

MK ABRS, 21-02-2019, 201710145/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 3.6 lid 1 a, 3.6a lid 1 a, 3.6b

EVRM 8

REGULIER. Ook in die gevallen waarin een vreemdeling geen (eerste) aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier of asiel heeft ingediend, is de staatssecretaris bevoegd om ambtshalve over te gaan tot het verlenen van de in artikel 3.6b genoemde vergunningen.

Uit artikel 3.6, eerste lid, onder a, en 3.6a, eerste lid, onder a, van het Vb 2000 volgt dat bij een afwijzing van een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier of bij een afwijzing van een eerste aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel alsnog ambtshalve een verblijfsvergunning regulier kan worden verleend aan de vreemdeling wiens uitzetting in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Bij deze bepalingen moet er voor het zogenaamde 'meetoetsen' dus een aanvraag aan ten grondslag liggen. Artikel 3.6b

van het Vb 2000 stelt die verplichting niet. Daarnaast staat in artikel 3.6b dat onverminderd artikel 3.6 en 3.6a de staatssecretaris ambtshalve een verblijfsvergunning regulier kan verlenen aan - onder andere - een vreemdeling wiens uitzetting in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, volgt daar dus uit dat ook in die gevallen waarin een vreemdeling geen (eerste) aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier of asiel heeft ingediend, zoals in deze zaak het geval, de staatssecretaris bevoegd is om ambtshalve over te gaan tot het verlenen van de in artikel 3.6b genoemde vergunningen. Een andere lezing zou tot gevolg hebben dat artikel 3.6b een herhaling is van in plaats van een aanvulling op artikel 3.6 en 3.6a van het Vb 2000. De staatssecretaris betoogt derhalve terecht dat hij krachtens artikel 3.6b van het Vb 2000 de bevoegdheid heeft om te beoordelen of de vreemdeling aanspraak heeft op een reguliere verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van het EVRM. Dat een geslaagd beroep op artikel 8 van het EVRM in een procedure als hier aan de orde er niet toe kan leiden dat de vreemdeling alsnog rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan heeft, laat het voorgaande onverlet.

[ECLI:NL:RVS:2019:567](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inreisverbod

JnB2019, 261

MK ABRS, 21-02-2018, 201702284/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 11

Vw 2000 62, 66a

Wetboek van Strafrecht 197

INREISVERBOD. De rechtsgevolgen van het inreisverbod zijn niet al tot stand gekomen met het door de Belgische autoriteiten uitgevaardigde inreisverbod. De rechtbank heeft zich ten onrechte onbevoegd verklaard kennis te nemen van het beroep tegen het inreisverbod.

Artikel 66a van de Vw 2000 gaat, gelet op het eerste lid, over inreisverboden die door de staatssecretaris zijn uitgevaardigd. De overweging dat uit de door de rechtbank bedoelde wetsgeschiedenis ondubbelzinnig blijkt dat artikel 197 van het WvSr zich niet beperkt tot door Nederland uitgevaardigde inreisverboden, heeft de rechtbank gemotiveerd door erop te wijzen dat in de voorlichting van de Afdeling advisering van de Raad van State van 10 juni 2011 (Kamerstukken II 2010/11, 32 420, nr. 14) is opgemerkt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn wordt gewaarborgd en dat het beginsel van Unietrouw met zich brengt dat het Europees inreisverbod wordt gehandhaafd. De rechtbank heeft niet onderkend dat deze passage uit de voorlichting moet worden gezien in het licht van het onderwerp van de voorlichting, te weten het voorstel om overtreding van het ter implementatie van de Terugkeerrichtlijn in de Vw 2000 op te nemen inreisverbod strafbaar te stellen en niet de overtreding van een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod krachtens de regelgeving van die

lidstaat waarin de Terugkeerrichtlijn door die lidstaat is geïmplementeerd. Ook overigens blijkt uit de wetsgeschiedenis niet dat de wetgever heeft beoogd ook verblijf in Nederland in weerwil van een door een andere lidstaat opgelegd inreisverbod strafbaar te stellen. De staatssecretaris voert daarom terecht aan dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, artikel 197 van het WvSr uitsluitend gaat over Nederlandse inreisverboden die met toepassing van artikel 66a, zevende lid, van de Vw 2000 door de staatssecretaris zijn uitgevaardigd en dus niet over het door de Belgische autoriteiten uitgevaardigde inreisverbod. De rechtsgevolgen van het inreisverbod zijn daarom niet al tot stand gekomen met het door de Belgische autoriteiten uitgevaardigde inreisverbod. Hieruit volgt dat de rechtbank zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard kennis te nemen van het beroep tegen het inreisverbod.

[ECLI:NL:RVS:2019:565](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2019, 262

MK ABRS, 21-02-2019, 201804212/1/V1

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam.

Vw 2000

OPVANG. De Afdeling acht het beleid over de BBB-voorziening, daaronder begrepen de aanscherping van dit beleid, niet kennelijk onredelijk. Dat het college bij beëindiging van de opvang van de BBB-voorziening voor de categorie vreemdelingen uit een veilig land in beginsel geen uitzondering maakt voor medisch kwetsbare personen acht de Afdeling niet onredelijk.

De Afdeling acht het beleid over de BBB-voorziening, daaronder begrepen de onder 3.1. weergegeven aanscherping van dit beleid, niet kennelijk onredelijk. Daarbij acht de Afdeling van belang dat het college samen met de aankondiging van de feitelijke beëindiging van de opvang in de BBB-voorziening de desbetreffende vreemdeling een eenmalig aanbod doet gebruik te maken van een begeleidingstraject en een gewenningsperiode gericht op de beëindiging van de BBB-voorziening. Dat de vreemdeling het aanbod tot terugkeerbegeleiding niet heeft geaccepteerd, heeft het college voor zijn rekening kunnen laten. Dat het college bij beëindiging van de opvang van de BBB-voorziening voor de categorie vreemdelingen uit een veilig land in beginsel geen uitzondering maakt voor medisch kwetsbare personen acht de Afdeling niet onredelijk. Het college is immers niet gehouden voor een uitgeprocedeerde vreemdeling die binnen de gemeentegrens verblijft de opvang in de BBB-voorziening beschikbaar te houden, gezien het onverplichte karakter van die opvang. Dat geldt dus ook voor medisch kwetsbare personen binnen de categorie vreemdelingen afkomstig uit een veilig land. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat het college niet ten onrechte geen aanleiding heeft gezien de medische situatie van de vreemdeling aan de GGD voor te leggen.

[ECLI:NL:RVS:2019:465](#)

JnB2019, 263

MK ABRS, 21-02-2019, 201807656/1/V1

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam.

Vw 2000

OPVANG. De Afdeling acht het beleid over de BBB-voorziening, daaronder begrepen de aanscherping van dit beleid, niet kennelijk onredelijk. Dat het college bij beëindiging van de BBB-voorziening voor de categorie Dublinclaimanten in beginsel geen uitzondering maakt voor medisch kwetsbare personen acht de Afdeling niet onredelijk.

[ECLI: NL: RVS: 2019: 572](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 264

MK ABRS, 22-02-2019, 201807756/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb

PROCESRECHT. Vreemdeling met onbekende bestemming vertrokken. Ondanks dat gemachtigde heeft laten weten contact te hebben met vreemdeling is er bij de omstandigheden in dit geval geen procesbelang.

Indien een vreemdeling die in Nederland bescherming heeft gevraagd met onbekende bestemming vertrekt zonder aan de staatssecretaris te laten weten waar hij verblijft, dient er in beginsel vanuit te worden gegaan dat die vreemdeling geen prijs meer stelt op de door hem aanvankelijk gezochte bescherming in Nederland. Dit is slechts anders als een vreemdeling laat weten dat hij contact met zijn gemachtigde onderhoudt en dus nog prijs stelt op deze bescherming. Dit impliceert dat de gemachtigde weet dat een vreemdeling nog in Nederland verblijft, waar hij verblijft en met de vreemdeling contact heeft over de verdere voortgang van de procedure en de keuzes die in dit kader moeten worden gemaakt.

De gemachtigde van de vreemdeling heeft in de gronden van het beroep aan de rechtbank laten weten dat hij contact heeft met de vreemdeling en dat de vreemdeling verblijft bij kennissen in Amsterdam. Ter zitting op 11 september 2018 zijn de gemachtigde en de vreemdeling niet verschenen. De vreemdeling heeft op dat moment niet aan de rechtbank laten weten dat hij niettemin nog in Nederland verblijft en prijs stelt op bescherming. Ook de gemachtigde heeft niet aan de rechtbank bekend gemaakt dat hij nog contact heeft met de vreemdeling, zoals hiervoor bedoeld.

Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank terecht overwogen, dat de vreemdeling geen belang heeft bij de beoordeling van het beroep.

[ECLI: NL: RVS: 2019: 579](#)

JnB2019, 265

MK ABRS, 21-02-2019, 201810080/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 4:5

Vw 2000 30c

VV 2000 3.45b

Vc 2000 C1/2.9

PROCESRECHT. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris in strijd met de Awb en de Vw 2000 handelt, door een vreemdeling middels een voornemen in de gelegenheid te stellen een verzuim te herstellen.

Zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, volgt uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 30c van de Vw 2000 dat dit artikel een *lex specialis* vormt ten opzichte van artikel 4:5 van de Awb (zie Kamerstukken II 2014/15, 34 088, nr. 3, blz. 40 en in het bijzonder nr. 6, blz. 20-21). Artikel 4:5 van de Awb is bij de buitenbehandelingstelling van een asielaanvraag dus niet aan de orde. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat een voornemen niet kan gelden als herstelverzuim in de zin van artikel 4:5, eerste lid, aanhef onder c, van de Awb. Dit laat echter onverlet dat de rechtbank wel terecht heeft getoetst of de staatssecretaris een mogelijkheid tot herstelverzuim heeft geboden alvorens tot buitenbehandelingstelling over te gaan. Artikel 3.45b, eerste lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 bepaalt namelijk dat de staatssecretaris een aanvraag buiten behandeling kan stellen als een vreemdeling twee keer heeft nagelaten te antwoorden op verzoeken om informatie te verstrekken over de elementen ter staving van zijn aanvraag, bedoeld in artikel 31, tweede en derde lid, van de Vw 2000. Dit betekent dat de staatssecretaris dus, náást het informatieverzoek in model M35-O, nog een keer moet verzoeken om informatie, als de verstrekte informatie niet voldoende is om een asielaanvraag inhoudelijk te beoordelen, en dus in dat geval een mogelijkheid tot herstelverzuim moet bieden.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is het bieden van herstelverzuim in een voornemen niet in strijd met de - systematiek van de - Vw 2000. Weliswaar staat in artikel 39 van de Vw 2000 dat als de staatssecretaris voornemens is de aanvraag af te wijzen, hij de vreemdeling hiervan onder opgave van redenen mededeling moet doen, maar de rechtbank is eraan voorbijgegaan dat een besluit tot buitenbehandelingstelling ingevolge artikel 30c, derde lid, van de Vw 2000 voor de toepassing van deze wet gelijk wordt gesteld met een afwijzing. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is een voornemen dus niet altijd bedoeld voor een inhoudelijke beoordeling. Voorts voert de staatssecretaris terecht aan dat hij ingevolge artikel 3.119 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) een aanvraag alsnog inhoudelijk moet onderzoeken en beoordelen als een vreemdeling binnen de in het voornemen gestelde termijn alsnog met de benodigde informatie komt en in dat geval ook, behoudens een inwilliging, een nieuw voornemen moet uitbrengen. Een vreemdeling kan daarover vervolgens weer een zienswijze naar voren brengen. Het is dus niet zo dat de staatssecretaris, zoals waarvan de rechtbank is uitgegaan, bij een in een voornemen geboden gelegenheid tot herstelverzuim, eerst in het besluit inhoudelijk op een aanvraag beslist.

De rechtbank heeft gelet op het vorenstaande ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris in strijd met de Awb en de Vw 2000 handelt, door een vreemdeling

middels een voornemen in de gelegenheid te stellen een verzuim te herstellen. Die handelwijze is, anders dan de vreemdeling in zijn schriftelijke uiteenzetting en eerder in de procedure heeft aangevoerd, ook niet in strijd met het beleid neergelegd in paragraaf C1/2.9 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc **2000**). [...]

Tot slot laat de eveneens in de schriftelijke uiteenzetting gestelde omstandigheid dat de vreemdeling, net als mogelijk andere vreemdelingen, is overvallen door deze - op het oog - veranderde werkwijze van de staatssecretaris, onverlet dat, zoals de staatssecretaris terecht aanvoert, vreemdelingen zelf het moment kunnen kiezen om een opvolgende asielaanvraag in te dienen en zij, gezien vorenstaande wet- en regelgeving en beleid, altijd al verplicht waren om een complete aanvraag in te dienen, om zo een efficiënte behandeling van hun aanvraag te bewerkstelligen (zie ook de toelichting bij de totstandkoming van de ééndagstoets bij Besluit van 17 december 2013, Stb. 2013, 580, blz. 15 en 41). De staatssecretaris heeft dus ook om deze reden niet onrechtmatig gehandeld. Bovendien krijgt een vreemdeling aldus middels het voornemen de mogelijkheid om zijn asielaanvraag te completeren en kan hij, als dat niet tijdig lukt, altijd een nieuwe asielaanvraag indienen (zie ook Kamerstukken II 2014/15, 34 088, nr. 3, blz. 15-16 en 40).

[ECLI:NL:RVS:2019:574](#)

[Naar inhoudsopgave](#)